

Смъртта на зайчето.

Настанала зима. Завалѣлъ снѣгъ, валѣлъ, валѣлъ и затрупалъ земята.

Надигнало се гладното зайче, оперило уши и трѣгнало изъ гората да търси нѣщо за ядене. Подскачало горкото, потъвало въ рохкавия снѣгъ, а насрѣща му врани — една, двѣ, три, много! Зайчето изтрѣпнало. То събрало всички сили и търтило на бѣгъ: тукъ потънало, тамъ се прѣмѣтнало, — а вранитѣ прѣдъ него, задъ него, надъ него. Тѣ го удряли съ голѣмитѣ си крилѣ и кълвали съ якитѣ си човки.

И запѣхтено, капнало отъ умора, слисано отъ удари, примрѣло отъ страхъ, то се вцѣпило и милоно загледало вранитѣ, като че ли искало да имъ каже: „Смилете се надъ мене, оставете ме да си поживѣя! Колко ми е милъ живота!“

Ала немилостивитѣ врани не мислѣли така. За послѣденъ пѣтъ тѣ се спуснали върху него и изкълвали очитѣ му. То издало жаленъ, прѣдсмъртенъ викъ и повалило глава.

Тогавъ тѣ разкъсали плячката си и радостно загракали изъ гората.